

La filla del Carmesí

♩ = 116

Pe - ti - te - ta l'han ca - sa - da

la fi - lla del Car - me - sí,

de tan pe - ti - te - ta que e - ra

so - la no s'en sap ves - tir.

Petiteta l'han casada la filla del Carmesí,
de tan petiteta que era sola no se'n sap vestir.

La'n vestien trenta dames, la'n calçaven vint-i-sis,
n'hi *han* de donar-li les sopes i amorosir-li el coixí.
N'han d'explicar-li rondalles sols per fer-la (i) adormir.
Seu marit se'n va a la guerra per deixar-la (i) engrandir.
I en el cap dels set anys seu marit torna a venir:
—Mare i a on t'é(s) l'escriva que no em baixi a *recibir*?
—I el rei moro l'ha portada, l'ha portada al seu jardí.
—Mare, tireu-me la capa i el vestit de pelegrí.
I al primer castell que troba ja la'n *trop* en el jardí:
—Fes-li'n caritat senyora i en el pobre pelegrí.
Mentres caritat li'n feia i ella en llença un gran sospir:
—De què en sospireu senyora, de què n'és aquest sospir?
—Jo en sospiro l'amor vostre que vós sou el meu marit.